COLOFON

Jaargang 2010-2011
Nummer 3

Foto omslag:
Ardennenkamp

Redactieadres:
redactie@domrenner.nl

Redactie Buitenblad:
Amber van Raalten (hoofdredacteur)
Maikel van Steensel (hoofdredacteur)
Esther Dieker
Simone Droog
Arina Hensen
Jorik Visscher

Het Buitenblad is het officiële orgaan van de
Utrechtse Studenten WielerVereniging de Domrenner

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:
Cycles Dupree - Xtreme Bikes
Snel Tweewielers
Wieler Magazine
Café Ledig Erf
Trias
EW
Co van Beek Tweewielers

Club van 100:
Ignace Janssen
Jaap en Marieke Vermuë
Loet Scholma
Norbert Mergen
Sjaak Veken

Oplage:
140 stuks

Kopijdatum volgend Buitenblad:
17 juni 2011

REDACTIONEEL door Maikel van Steensel

Waarschijnlijk ligt nu het eerste boekje in de geschiedenis van het Buitenblad voor je dat gemaakt is zonder dat daarvoor ooit een vergadering is gehouden. Het merendeel van de Buitenblad redactie zit ook in de evenementen commissie en aangezien zij zo close met elkaar zijn en elkaar al zo vaak zien, was er besloten dat dat anno 2011 ook best via de mail zou kunnen. Aangezien het BB nu voor je ligt zal het allemaal wel tot een goed eind zijn gebracht, maar ik ga de volgende keer weer gewoon voor de ouderwetse vergadering. Gezelligheid binnen de redactie kent immers geen grenzen!
Ook al heeft Anne een tijd geleden haar diensten voor het buitenblad opgezegd, Arina zich vaker hardop afgevraagd wat haar functie binnen dit geheel was en Esther ondertussen een baan heeft waardoor we haar zelden nog zien, het blijft een mooi clubje. En na dit mooie verkooppraatje wil ik één ieder die een baantje ambieert bij ons mooie clubblad vragen om contact met ons op te nemen. Wat wij te bieden hebben? Veel gezelligheid, goed salaris, goede secundaire arbeidsvoorwaarden en last but not least: een heerlijke chocoladeletter aan het einde van het seizoen (of begin van het nieuwe, hoe u wilt) bij de ALV. Uit sterke bronnen heb ik vernomen dat Suzanne Pera haar ambities niet langer heeft kunnen verbergen en zich aangemeld heeft. *Wie volgt?*

Dan wil ik deze bladzijde ook nog even aangrijpen om even terug te komen hetgeen dat heel de wielerwereld opschrikte en mijzelf ook diep geraakt heeft; Toen ik mijn auto parkeerde voor op ons pleintje en net de radio uit wilde zetten na een dag werken, hoorde ik de man van het nieuws het woord "Giro" uitspreken. Dus ik bleef aandachtig luisteren. Er werd alleen verteld dat er een renner met veel bloed op de weg was blijven liggen, hij Weylandt heette, gereanimeerd werd en dat er geen winnaars ceremonie plaats had gevonden na de etappe. De winnaar werd niet eens genoemd, dat zei mij genoeg... Twintig minuten later zat ik aan tafel te eten toen ze het slechte nieuws brachten op het journaal. Na Casartelli en Kivilev hadden we weer een renner uit het profpeloton die was overleden in de koers. Toen ik even later aan de pc ben gaan zitten en zijn naam googlede op twitter, smste Amber me. Zij was er ook kapot van.
Wouter Weylandt zal ik altijd herinneren als een bescheiden en aardige man. Vijf jaar geleden heb ik hem eens na de koers (Ronde van Belgie) met zijn fiets door een enorme mensenmassa zien bewegen. Wij stonden daar te wachten op de huldiging van Boonen die die dag de etappe won. Weylandt kon alleen maar via die weg naar zijn ploegbus. Bij iedere persoon zij hij heel bescheiden op een haast onderdanige manier: "Zou ik er even door mogen?" En dat temidden van duizenden mensen, maar hij bleef kalm en beleeft. Zo zal ik hem altijd herinneren.
Bij deze wil ik dan ook namens Amber en mij zelf steun betuigen aan de nabestaande van Wouter Weylandt, in het bijzonder aan zijn zwangere vrouw.

Wouter Weylandt, Rest In Peace.

VAN DE VOORZITTER

Waarde leden,

Voor de vierde keer alweer mag ik deze vaste rubriek vullen in het Buitenblad, wat betekent dat we al weer over de helft zijn van ons bestuursjaar. Het wielerseizoen is dan ook eindelijk echt begonnen. Sprak ik de vorige keer nog over sneeuw en lage temperaturen, inmiddels is het al weken aaneen mooi weer tijdens de avondtrainingen en worden wedstrijden nu en dan verreden in tropische omstandigheden. Iedereen kan zich volop uitleven en de bekende streepjes op armen en benen zullen bij iedereen inmiddels wel aanwezig zijn.

Dit stukje is niet compleet zonder een woord te wijden aan de gebeurtenissen uit de eerste week van de Giro d'Italia. Op tragische wijze kwam de Belgische wielrenner Wouter Weylandt om het leven, een zwangere vrouw achterlatend. Het zal velen toch aan het denken zetten wanneer ze weer op de fiets stappen. Hoewel we bij ons in de buurt geen ziedende afdalingen hebben zoals in Italië, zit een ongeluk toch in een klein hoekje. Mooi was het daarom om te zien dat de middag na het dodelijke ongeval zovelen toch naar de training kwamen, op elkaar vertrouwend dat het goed zou gaan. Zoals zo vaak, laten we niet vergeten dat dit slechts een -naar- incident was. Dat veel leden al bezig zijn met het plannen van fietsvakanties deze zomer duidt op de onvoorwaardelijke liefde die men heeft voor onze sport. Want het aantal mooie momenten overtreft de donkere met een veelvoud.

Tot slot wil ik graag nog wat kwijt over het GNSK. Op moment van schrijven is er nog steeds een tekort aan vrijwilligers. Daarom wil ik via deze weg nogmaals aan iedereen die dat nog niet gedaan heeft de oproep doen zich in te zetten voor zijn/haar vereniging. Het is een kleine moeite, met een fantastisch evenement als wisselgeld. Voor nu wens ik iedereen alvast een fijn begin van de zomer en succes met de laatste fase van het studiejaar.

Met prominente groet,

Jorik Visscher
Voorzitter USWV de Domrenner 2010/11

ARDENNENKAMP / ARNENNENKAMP

Vrijdag 8 april was het dan zover…het Ardennenkamp! Na een gedegen voorbereiding was de tijd rijp om te gaan testen hoe de beentjes (en het moreel) er daadwerkelijk voor stonden.
Bij aankomst in Coo, ik zat in de avondgroep, werd er al flink gekeuveld door de mensen uit de ochtendgroep. Mooie prestaties werden uitvergroot en een enkeling werd in een favorietenrol geduwd. Hier en daar gingen voorzichtig wat ambities over tafel alsmede bier, om de teleurstellingen van de eerste dag weg te drinken. Anderen lieten de alcohol liever links liggen om zich te sparen voor de komende dagen. Aangezien er flink wat 'kwaliteitsbier' in huis was gehaald, heb ik mezelf toch maar overgegeven aan de drank. Alcoholconsumptie heeft immers ook zijn voordelen, zoals een excuus achter de hand hebben voor een eventueel falen de volgende dag.

Zaterdagmorgen heerste er een serene rust in de Waalse heuvels, die ruw verstoord werd door de man met de vlotste babbel van ons peloton. Met een pan en een lepel als attributen had hij spoedig iedereen gereed voor de dag van de waarheid. Ondanks mijn ongebreidelde ambities leek het me verstandiger om de eerste dag het 'peloton van grote mannen' links te laten liggen. Onder leiding van wegkapitein van Es en zijn adjudant Vis is de 'middengroep' zonder noemenswaardige problemen afgezet aan de voet van menig roemrucht klimmetje. De eerste klim bleek gelijk mijn hoogtepunt van de dag. Een korte aanloop gevolgd door een paar steile stukken bleek ideaal om het merendeel van de middengroep te lossen. Met enkel vedergewicht Laurens Nuijten in mijn wiel kon ik de fictieve eindstreep overrijden. De rest van de dag heb ik goed kunnen sparren met de gebroeders Nuijten, Robert Warmer en Van Es, waar de overwinning meestal naar de jongste Nuijten toe ging, gevolgd door Robert. De vrees dat ik zou moeten passen als enkele ervaren krachten flink huis zouden gaan houden bleek al snel ongegrond. Na een krappe 10 km fietsen gaf een oud-voorzitter (Punt, red.), er de brui aan. 'Slechte benen', was zijn korte commentaar voordat hij in de volgwagen naast Jorik Visscher kroop.

Het feit dat Van Es na het verorberen van een BiFi worstje op de laatste klim totaal geparkeerd stond mag ook niet onvermeld blijven. Terug bij het huisje was er dankzij het mooie weer de uitgelezen mogelijkheid om de rest van het lichaam bij te kleuren, zodat de armpjes iets minder op zouden vallen. Tevens werden er enkele scheve verhoudingen, die ontstaan waren tijdens het fietsen, rechtgetrokken door prestaties op het voetbalveld.

Aangezien de beentjes de voorgaande dag niet slecht waren en de gebroeders Nuijten & Robert de overstap maakten naar de snelle groep was de drang sterk aanwezig om ook met de 'grote mannen' mee te gaan. Uiteindelijk trok Joost V. me over de streep met enkele geruststellende woorden: 'Maakt niet uit als je iets later boven komt, dan kunnen wij ook langer uitrusten'. Jacco maakte een transfer in omgekeerde richting…zal hij de treiterijen van Jensen (band leeg laten lopen, etc. :P) zat geweest zijn?

Waar Van Es de routes uitzette in de middengroep, was Ruvar de wegpatron in de snelle groep. Hij poogde bovendien het tempo redelijk constant te houden. Iets wat ik erg kon waarderen, omdat grote tempowisselingen mij meestal fataal blijken. De strijd om de bollen heb ik overgelaten aan Ruben, Matthijs, Jentzen en Niels, maar gelukkig kon ik de hellingen zonder al te veel problemen bedwingen. Enkel op de laatste (lange) klim, waar een straf tempo werd gevoerd door Ruvar, moest ik hard passen. Al met al was het Ardennenkamp een uitstekende gelegenheid om eens te kijken hoe de beentjes zich verhouden tot de andere Domrenners.

Tot slot wil ik mijn dank en complimenten uitspreken aan Arthur en consorten. Een puike prestatie om een weekend voor meer dan 30 mensen te organiseren en dit vlekkeloos te laten verlopen… petje af!

Arjen Grothe

ARDENNENKAMP / ARNENNENKAMP

Aan mij de taak als relatief nieuw lid (september 2010) mijn licht te laten schijnen over het afgelopen Ardennenkamp. Dit stukje zou kunnen gaan over het gesnurk van Joyce. Of wellicht over de pastasaus van Arthur (hulde voor de vega boulliounblokjes). Of misschien over de vraag die Berko (mogen nieuwe leden Berko zeggen?) op de heenweg in de auto stelde: 'Wat is er voor vrouwen nou zo leuk aan wielrennen?' Mijn schamele repliek was niets meer dan: 'Verschilt dat voor mannen en vrouwen dan?' Ik geloof niet dat zijn vriendin daarvan erg onder de indruk was...

Dit stukje gaat echter niet over dit alles. Dit stukje gaat over Hans Teeuwen. Nu ben ik totaal geen fan van Teeuwen. Vermoedelijk is mijn gevoel voor humor net zo groot als ik hard kan fietsen. (Wat overigens wel zou betekenen dat er progressie in zit). Bij elke omwenteling bergop, elke trap en elke slag, zong Hans Teeuwen dat vreselijk irritante liedje: 'Ik heb zoveel soep gegeten. Dat kan een mens niet aan. Ik heb zoveel soep gegeten. Kan bijna niet meer staan'. Voor de mensen die hier niet bekend mee zijn: op verzoek zing ik hem volgende training voor.

Mijn 'klimervaring' (als je het al onder die noemer mag scharen) beperkte zich tot nu toe tot 2 dagen fietsen in Limburg afgelopen zomer. (Op de derde dag werden op een plaatstelijke camping mijn banden lekgestoken...). Op de eerste dag in het wonderschone Coo kwam de man met de hamer (Hans Teeuwen) dan ook snel om de hoek. Ergens met je tong op het asfalt, biddend tot alle heiligenbeelden langs de route of iemand je omhoog wil duwen. Tegen de tijd dat Teeuwen harder begon te zingen, was je gelukkig alweer boven en leek het allemaal wel mee te vallen. Teeuwen zong gelukkig alleen in de beklimmingen en niet in de afdalingen.

Verder was de tweede dag een groot leermoment, aangezien de gevolgen daarvan op moment van schrijven me nog bijstaan. Ik ben uiterst bekend met het feit dat ik snel verbrand. Gevalletje factor 50 en shirt aan 's zomers. Waarom ik dan op zaterdag dacht: 'zal wel meevallen vandaag' en me alleen met wat zwitsal insmeerde, is ook voor mij een groot raadsel. Afgelopen week kon ik in ieder geval de zwitsal weer tevoorschijn halen om m'n gezicht in te smeren, dat nu aan het vervellen was. Je moet er wat voor overhebben.

De dooddoener volgt in deze laatste alinea. Ik vond het erg gezellig. Op sommige stukken vergat je haast te genieten van het uitzicht en het heerlijke weer. De pannenkoeken, de leuke mensen, het genot van hagelslag op je brood (vanaf nu weer altijd voorradig aan de Coerslaan) laten slechts een vraag bestaan: wanneer mogen we weer?

Suzanne Pera

ARDENNENKAMP / ARNENNENKAMP

INTERVIEW MET DE GNSK-HOOFDORGANISATIE

Met het GNSK op komst leek het de redactie een goed idee de hoofdorganisatie eens aan de tand te gaan voelen. 'Jakhals' Jorik Visscher werd afgevaardigd naar de Uithof voor een interview met de twee contactpersonen voor onze vereniging. Dit duo doet zijn uiterste best alle mogelijkheden te scheppen voor een solide organisatie.
Tijd om ze wat beter te leren kennen.

Eerst even de huishoudelijke vragen. Wie zijn jullie, hoe oud, wat studeren jullie? Dames eerst.
Mijn naam is Maud Oomen, 23 jaar en ben bezig met de master Public Health aan de VU. Daarvoor heb ik bestuurs- en organisatiewetenschap gedaan bij de USBO. Ik volleybal bij Protos en binnenkort gaan we promoveren! De heer vervolgt. Mijn naam is Tom Sloëtjes, ben 22 jaar en volg de master Arbeids- en Organisatiepsychologie. Ik voetbal hier bij Odysseus en ook wij gaan binnenkort promoveren!
Hoe zijn jullie bij het GNSK betrokken geraakt? Tom: Ik ben gevraagd door de sportraad om te solliciteren voor de GNSK-organisatie. De sportraad kende mij al, omdat ik bij Olympos werk als beheerder. Eerst zei ik nee, maar later ben ik van gedachten veranderd. Ik wist van tevoren niet wat ik me allemaal op de hals zou halen. Gedoe met de boete voor langstudeerders, waar eerst sprake van was (en die voorlopig een jaar uitgesteld is, red) en veel tijd die erin gaat zitten. Maar nu ben ik blij dat ik me aangemeld heb. Maud: Ik heb gereageerd op de vacature in de nieuwsbrief van Olympos en na een kennismaking opgenomen in de hoofdorganisatie. Tom: Je weet wel, die nieuwsbrief die verder niemand leest.
Hoe staat het met de algehele voorbereiding? Goed! Sinds een week is er zekerheid over een hoofdsponsor, namelijk Agis. Het aantal inschrijvingen verloopt ook goed, we zitten al op 146 teams in totaal. De basis staat, we zijn nu vooral bezig de boel op de juiste koers te houden. We kunnen het heel minimaal organiseren, maar dat willen we niet. We willen het zo perfect mogelijk.
Hebben jullie zelf al eens deelgenomen aan het GNSK? Tom: Vorig jaar in Enschede heb ik deelgenomen aan het voetballen, met Odysseus. Dat was echt top! Maud: En ik was aanwezig als supporter. Maar we wisten al dat Utrecht in 2011 het GNSK zou organiseren, dus het was meteen een mooie gelegenheid om even rond te kijken hoe zoiets in zijn werk gaat. Leuk om te weten is dat beiden kennis hebben gemaakt met de fantastische blokhutten op de campus, de meesten van ons bekend van het NSK, maar dan zonder schreeuwende Duitsers.
Hebben jullie zelf iets met wielrennen? Maud: Ik vind het wel leuk, maar weet er niet zo heel veel van af. Het baanwielrennen in Apeldoorn laatst vond ik echt heel gaaf om te zien. Tom: De bergetappes kijk ik meestal helemaal, maar de vlakke etappes heb ik vaak op de achtergrond aanstaan, terwijl ik andere dingen aan het doen ben. En ik vind het mooi om te zien hoe Gesink het momenteel doet. Die ken je wel toch? **Maud zet haar zonnebril even goed**

Bij welke sporten gaan jullie zeker kijken en waar verwachten jullie het meeste spektakel? Maud: Het is erg lastig, want we hebben ook de taak om toezicht te houden die dagen. We zouden alles wel willen zien, maar dat kan niet. Ik wil zeker bij het wielrennen kijken. Het kost veel moeite om dat helemaal te organiseren, qua afzetten van het parcours en dergelijke, en ik verwacht spectaculaire beelden te zien. Maar bijvoorbeeld rugby lijkt me ook erg leuk om te zien. Tom: Het zeilen lijkt me erg mooi om te zien, maar dat is helemaal op de Loosdrechtse plassen. Ik hou het denk ik op schermen, dat speelt zich af in de Galgenwaard.
Kan er nog iets van thuisvoordeel geregeld worden? Een mannetje extra ofzo? **beiden lachen** Dat zit er helaas niet in. Maud: Ik denk dat jullie al genoeg thuisvoordeel hebben. Voldoende support en kennis van het parcours. Ik verwacht dat de deelnemers het rondje van tevoren toch minimaal tien keer gaan rijden.
Een laatste woord. Maud: Ik hoop echt dat er veel mensen komen kijken bij het wielrennen en ook dat de Domrenners die niet deelnemen aan de wedstrijden wel komen aanmoedigen of helpen bij het in goede banen leiden van de wedstrijd als verkeersregelaar. Tom: Dat hoop ik ook, dan gaan we een mooie dag tegemoet. Daarnaast nog een dikke kus aan de Rabobank die hoofdsponsor is van het wieleronderdeel.

Jullie lezen het. Er wordt veel verwacht van het wieleronderdeel bij het GNSK. Ongetwijfeld wordt de ploegensprint op de Berg en met name de ploegentijdrit dwars over de Uithof één van de meest spectaculaire onderdelen. De GNSK-hoofdorganisatie en onze eigen GNSK-commissie hebben veel werk verzet om alles mogelijk te maken. Mocht je dat nog niet gedaan hebben, geef je dan op als vrijwilliger en lever een kleine, maar belangrijke bijdrage aan deze geweldige dag.

SNEL tweewielers

Al meer dan **65** jaar een kwaliteitszaak
Eigen fabrikaat fietsen, op maat en naar wens gebouwd
topservice, snel en bekwaam
1e klas fietsen

Amsterdamsestraatweg 414 a-b-c

3551 CX Utrecht tel. 030 - 244 19 71

info@sneltweewielers.nl

GNSK 2011

Een geoliede geelblauwe sneltrein die de uithof platwalst, inclusief wat andere stroever lopende stoomtreintjes, daarbij luid aangemoedigd door het publiek dat massaal alles uit hun handen heeft laten vallen om naar de ploegentijdrit te kunnen kijken en later aan hun kinderen te kunnen vertellen dat ze erbij waren toen….
Het GNSK Wielrennen 2011, dat betekent koersen, feesten en nog eens koersen. Voor degenen die dat liever andersom hadden gezien: de wedstrijd is vermoedelijk niet voor hen.

We hebben daarvoor een oplossing bedacht: feesten zonder te koersen. Voor puristen wellicht een schokkend idee, maar soms moet er buiten de gebaande paden gedacht worden om een beetje behoorlijk te kunnen feesten.
Er zit natuurlijk een addertje onder het gras: we kunnen niet zomaar iedereen die gratis wil zuipen binnenlaten, dat zou wellicht teveel worden voor de fragiele staat van topvorm waarin onze helden en heldinnen tijdrijders zich dan dienen te bevinden. Om er dus voor te zorgen dat onze tijdstrijders zich helemaal de shit voelen als ze de arena betreden zonder dat ze ook daadwerkelijk strontziek zijn, is er een proeve van loyaliteit bedacht. Feesters dienen te vrijwilligen.

We zoeken, onder andere, verkeersregelaars. Dat betekent een avondje cursusje volgen en een middagje in passend oranje hesje de koers bekijken en eventueel wat fietsers/wandelaars/in het ergste geval een enkele auto van het parcours afhouden of op een passend moment te laten oversteken. Geen zorgen, de kruisingen met serieuze verkeersaders worden gedaan door professionals.

Natuurlijk: wie ons graag wil helpen als vrijwilliger maar niet zo nodig naar het feest wil, is ook welkom. Meer dan, zelfs. Interessant voor hen is dat entreebewijzen niet persoonsgebonden zijn, dus je kan er wellicht een ander een plezier mee doen.

Dus, geef je op als vrijwilliger en help om dit allemaal mogelijk te maken.

GNSK 2011

Het parcours van het GNSK 2011. De organisatie is erg blij te kunnen zeggen dat we het niet beter konden treffen. Zie hier voor een filmpje hoe domrennercorryfee en tevens cameraman Vermuë, op wie onder meer ook de hoop is gevestigd voor een Utrechtse GNSK-overwinning, ons prachtige parcours aflegt op een wat rustiger tempo, zodat er nog wat te zien valt.

De rit gaat over de busbaan, vlak langs, de in de tijd astronomisch geprijsde architectonische hoogstandjes als de UniversiteitsBibliotheek en het oudere, doch statige van Unnikgebouw. Daarna vervolgt het zijn weg, via het Academisch Ziekenhuis Utrecht, door de natuurschoon en agricultuur van de Amelisweerd. Het passeert vervolgens nabij het monument van de Hollandsche Waterlinie, het fort Rhijnauwen; Om daarna weer over een kaarsrechte weg langs een paar vooralsnog naamloze, doch niet minder wonderschone (water)plassen, recht op het universiteitscomplex af te stormen. Het parcours vervolgt haar weg langs de rand van de uithof, op de rand van de beschaving, maar ook midden tussen de schapen en konijnen. Een bocht naar rechts, langs het Wentgebouw dat decennialang trouw gediend heeft, maar nu op de lijst staat om gesloopt te worden en opeens bevinden we ons weer op de busbaan en is het tijd voor de laatste eindsprint naar de finish, waar uitgemaakt zal worden welke studentenstad zich winnaar van het Groot Nederlandsch Studenten Kampioenschap, categorie wielrennen, mag noemen.
Met zulk een fantastisch parcours is het bijna jammer dat de TV waarschijnlijk achterwege zal blijven. Doch niet getreurd: het belooft een fantastische dag te worden.
Tot zaterdag 23:00 voor het feest en zondag 13:00 voor de wedstrijd.

BB doet... LENNAART LAMERS

Op de dag waarop Amber en ik voor de 2e keer in 7 dagen (eerste keer bleek hij bij aankomst gesloten) naar de grootste fietszaak van Nederland (Hopmans) afreisden was het de bedoeling om 's avonds ook nog een vorkje mee te prikken bij Lennaart voor Het Buitenblad doet. Als het aan Amber had gelegen was het anders gelopen. Dan was ze nu nog in die winkel. Ik vertel je: als een 6-jarige in een ballenbak.

De exceptionele vrouwelijke koopdrift werd aan de kant gezet en we pakten netjes de trein van Bergen op Zoom terug naar Utrecht. We waren dus maar met zijn tweeën toen we aan kwamen op de Cambridgelaan. Je zou kunnen denken dat dat komt vanwege al die andere luie/lakse/onverantwoordelijke redactieleden, wat je van mij ook mag doen, maar het zou ook te maken kunnen hebben gehad met het feit dat ik pas 1 dag van te voren één en ander had weten te regelen met Lennaart.

Lennaart was tot voor kort als voorzitter hét gezicht van onze satellietvereniging USSV Softijs. Maar zoals jullie wellicht al door hebben ondertussen zijn Jorik en ik helemaal geen lid van die vereniging geworden vanwege het schaatsen. Allereerst natuurlijk omdat we geen genoeg kunnen krijgen van onze trainer aldaar: M. Kuipers, maar vooral ook om nieuwe talenten te strikken voor onze geel blauwe brigade. Met Lamers zijn we er van overtuigd dat we het grootste (softijs) talent sinds Matthee binnen hebben weten te halen.

Daar stonden we dan. Of ja, zaten eigenlijk. Aan een eettafel waarbij het leek alsof er net 23 uitgehongerde Somalische gezinnen zich helemaal uit geleefd hadden. Ik vertel je: een ravage. Meneer stond zelf nog steeds in de pan te roeren, iets wat Amber en mij niet zinde aangezien we vlak daarvoor met een lege maag door de stad fietste langs 27 kebabzaken, exclusief mehtap, want dat is geen kebabzaak. Dat is gewoon hemel op aarde.

Het eten was klaar en we werden naar Lennaart's kamer begeleid. Het leek alsof we een andere wereld in stapte, een schonere. Wat zagen we? Twee mooie grote rode "All you need is love" banken, een gitaar en een wielrenfiets, ééntje die mij wel érg bekend voor kwam. Waarschijnlijk kwam dit doordat ik die fiets 7 jaar geleden zelf ooit kocht en hem pas een maand terug voor een prikkie door verkocht aan de man die zo enthousiast de pasta op stond te schepen voor mijn neus. Lennaart mag dan pas net begonnen zijn met fietsen maar hij is naar eigen zeggen nu al een koersjunkie. Waar hij vroeger altijd raar op keek naar de mannen binnen Softijs die ook in de zomer hard te keer gingen op de fiets wil en zal hij nu alles te weten komen over de wielersport. Zijn eerste echte berg of heuvel moet hij nog fietsen maar zijn enthousiasme is nu al ongekend. Dat vind ik dan weer erg leuk om te zien aangezien ik hem een jaar ken nu en hem nog nooit over wielrennen heb horen praten in die tijd.

BB doet... LENNAART LAMERS

Spaghetti, pasta dus. Het zou eigenlijk eens écht verboden moeten worden bij Het BB doet. Niet dat het niet lekker was, integendeel. Uitstekende bereiding, ook alles er omheen was goed voor gezorgd. Zo was er zelfs een zak Patatje Joppie saus chips (aanrader!) gekocht voor als het eten mij eventueel niet mocht smaken. Maar het lijkt wel een traditie te worden om pasta te maken, misschien wordt het eens tijd om bij Arthur langs te gaan, enkel en alleen om er zeker van te zijn dat die traditie wordt gebroken.

Maar de zak chips bleef mooi dicht en dat mag toch gezien worden als een groot compliment voor Lennaart. Ik vertel je: top kok, top kerel!

Olympische sporters helpen wij op weg!

Waarom zou *U* met minder genoegen nemen?

TRIAS

Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Mississippidreef 61 3565 CE Utrecht
Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508
info@triastotaal.nl

CROSSKAMP door Jasper Hentzen

Aan mij de eer om verslag te doen van het beste crosskamp sinds de oprichting van onze geliefde vereniging. Nu wil ik de helden van de cross-commissie niet op een voetstuk plaatsen want daar is maar plaats voor één man. Als blijk van waardering zullen de overige cross-helden in het onderstaande stuk er goed vanaf komen. De trouwe lezer snapt uiteraard dat dit gehele stuk daardoor met een paar scheppen zout genomen moet worden.

Oorspronkelijk zou Limburg het toneel gaan vormen van de modderige avonturen. Wanneer je een beetje regen mengt met de Limburgse löss dan heb je voor minstens een midweek een modderbaan naar beneden waar geen noppenband grip in kan krijgen. Daarnaast was het doorzettingsvermogen en bijbehorende karakter om te klimmen ver te zoeken bij al onze mannelijke geneeskundige/pillenscheppers. We moesten dus een droog en redelijk vlak terrein vinden om ook deze jongens hun rondjes te kunnen laten rijden.

Sjoerd kon ons als commissie overtuigen om naar het noordoosten van Noord-Brabant te komen. We konden er gratis in de boerderij van zijn ouders overnachten en er was ruimte zat voor deze, voor crosskamp begrippen, gigantische groep van 14 personen. Buiten het vooruitzicht van de lage kosten werd ons ook een ondergrond beloofd die snel water zou afvoeren en onder alle omstandigheden makkelijk zou bollen. Er zou genoeg te beleven zijn voor mountainbikers in de vorm van singletrails, heuveltjes en zandverstuivingen. De keuze was dus gemaakt en Loes kon beginnen met de bergen arbeid te verzetten die ze zichzelf had toebedeeld. Als direct gevolg hiervan bleken we zowaar een corveerooster te hebben en dat zelfs vóór vertrek!

De reis werd ingezet met de trein naar station Ravenstein. Aldaar kwam de cavalerie, in de vorm van 2 auto's, onze bagage ophalen en ons bijschijnen/beschermen tijdens de open koers over de polder-, dijk- en provinciale wegen richting het immer slapende Reek. Sommige renners trokken deze krachtinspanning al slecht en gooide het op de zogenaamde gebrekkige Japanse afmontage die zou haperen terwijl weer andere bij de koerswagens om snoepjes moesten bedelen voor de benodigde suikers.
Eenmaal aangekomen waren we nog geen 2 seconden binnen of het brandalarm sloeg aan en leek niet meer te stoppen. Er zat maar een ding op en dat was vast te beginnen aan de enorme hoeveelheden te verstouwen bier te verkleinen terwijl je door de ruiten heel de familie Rammelt door het huis zag rennen van brandmelder naar brandmelder. Ikzelf miste op dit moment de aanwezigheid van popcorn, een luie stoel en een tweede biertje op de avond was misschien ook geen overbodige luxe geweest.

Na een avondje noodzakelijke frisdrank atten en punten om de oren te krijgen tijdens hartenjagen was het tijd om de bedden te gaan opzoeken. De mindere goden onder ons moesten zichzelf een plekje verschaffen op matjes van een tweetal centimeters hoog. De cross-commissie-helden mochten zich op matrassen hijsen die minstens 10x

CROSSKAMP door Jasper Hentzen

zo dik waren waardoor ze het overzicht goed konden bewaren. Door dit hoogteverschil kwamen ze ook vanzelf hoger in de pikorde te staan tot aan een schreeuwende mafkees in een hoogslaper. Om het maximale uit deze hoogtestage/hoogslaper te halen sloot ik snel de ogen om al het klimmersgeweld wat héél laag bij de grond op mijn kamer lag de volgende dag te kunnen bijbenen. Om Arthur een beetje in te tomen had ik op de vooravond zijn matje al deels leeg laten lopen zodat er een kleine centimeter overbleef waar deze in potentie beste klimmer van de Bandoengstraat het mee moest doen.

De volgende ochtend kregen we voorgeschoteld wat ons beloofd werd. Veel singletrails, zandverstuivingen en een glooiend terrein met enkele korte maar uiterst steile klimmetjes. De hele week voor het crossweekend was het regenachtig geweest en de waterdoorlatende grond liet ons hier in de steek. Het grondwater leek soms wel boven het grondoppervlakte uit te komen waardoor we kilometers lang tot aan je naven door een dikke zuigende modderbrij heen moesten worstelen. Sommige namen dit letterlijk en gingen om de haverklap liggen om hun weg al tijgerend te vervolgen op zoek naar nieuwe remblokjes die tegen de modder bestand waren. Van stom uitglijden over een schuine boomwortel tot een heuse salto mortale met dubbele schroef tegen een boom aan behoorde tot het uitgestalde assortiment.

De zondag werd gebruikt om in veel drogere omstandigheden een toertocht in Nijmegen af te werken. De groep splitste al snel in meerdere kleine groepjes die allen hun eigen afstand op hun eigen niveau zouden gaan afwerken. Een inwoner van Malden werd na afloop zo gek gekregen om voor 5 euro eventjes een fietsdiefstal in scene te zetten. Geheel met kale kop en bruine Nike air max ging deze beste vent helemaal op in zijn rol. Tot op heden is het waar voor mn geld want ik heb nog steeds niks vernomen van Jan z'n (geleende) fiets of zijn nieuwe kale berijder.

Uiteindelijk hebben die helden weer wat nieuwe MTB-zieltjes weten te winnen en moet dit volgend jaar weer overtroffen worden! Ondertussen staan de mountainbikes weer in het vet en mogen we ons allemaal focussen op wat er nog komen gaat op de weg.

DE FLITS door Amber van Raalten

Hier is ie weer!!! "De Flits", de exclusieve fotorubriek van het BuitenBlad! Hierin ziet u regelmatig DE momenten (die er werkelijk toe doen) van de afgelopen periode. In deze editie laten wij u nog 1x de hoogtepunten van prachtige domrenner activiteiten herbeleven!

Moge mijn teen snel herstellen ?!

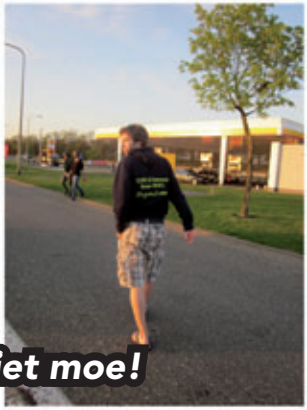

BIJ GEBREK AAN EEN TRAKTOR...

HELDEN VAN WELEER door Jorik Visscher

Elke editie zal een wielerheld uit vervlogen tijden de revue passeren. Deze keer…

Frank Vandenbroucke
'Ik ben God niet'

Zo luidde de titel van de autobiografie van één van de meest opvallende renners van de voorbije vijftien jaar. Het Belgische wielerpubliek dacht daar heel anders over. Er was in die tijd in België nauwelijks een straat te vinden waar de leus 'VDB IS GOD' niet op de weg stond gekalkt. Vandenbroucke had de uitstraling van een Hollywood-acteur en reeg de overwinningen aaneen. Sinds Eddy Merckx was er geen Belgische renner meer geweest die zoveel in zijn mars had als Vandenbroucke. Fysiologische tests wezen uit dat Franks lichaam over uitzonderlijke capaciteiten beschikte, vrijwel niemand kon aan hem tippen. Het komt nog maar heel zelden voor dat renners meedoen om de zege in zowel de Vlaamse klassiekers, de Ardennenklassiekers als etappekoersen. Dat is iets van vroeger tijden, met renners als Merckx, Coppi, Bartali, Hinault, toen pieken nog een vies woord was. Maar VDB kon het en deed het. Podium in de ronde van Vlaanderen, een legendarische overwinning in Luik-Bastenaken-Luik, de eindzege in Parijs-Nice. De beelden van een dansende Vandenbroucke die Bartoli belachelijk rijdt op de Redoute, de wanhopige blik van Boogerd wanneer hij op de Saint Nicolas als koploper door VDB voorbij gereden wordt alsof hij stilstaat, ze staan op ons netvlies gebrand. Maar zo sterk als het lichaam van VDB was, zo zwak was zijn geest.

Het leven van Vandenbroucke laat zich lezen als een ware Griekse tragedie. In zijn jonge jaren was hij alles waar een mens maar van kon dromen. Populair, succesvol, rijk en met nog een hele toekomst voor zich. Maar na zijn succesjaar 1999 ging het snel bergaf met de glamourboy uit Moeskroen. In 2000 moest hij wegens vermeend dopinggebruik vertrekken bij zijn ploeg Cofidis en vanaf dat moment was zijn leven een wilde rit in de achtbaan. Van een held werd hij een enfant terrible, nog altijd talentvol, maar met een verkeerde kop erop werd steeds meer duidelijk. Op professioneel vlak hopte hij van ploeg naar ploeg, met nu en dan een goed resultaat, maar grote overwinningen bleven uit. Toch was er ieder jaar wel een ploegleider te vinden die het aandurfde Vandenbroucke in zijn ploeg op te nemen, in de hoop dat hij eindelijk eens wat stabieler zou worden. In 2002 kwam hij wederom in opspraak nadat hij betrapt werd met een auto vol clenbuterol, inderdaad dat middel waar Contador momenteel van verdacht wordt te hebben gebruikt. Contadors excuus was vervuild vlees van de lokale slager, VDB's excuus was vele malen origineler. In alle ernst verklaarde hij dat de medicatie voor zijn zieke hond was. Deze dopingsmoes staat nog altijd met stip op één qua originaliteit.

Op persoonlijk vlak had Vandenbroucke het eveneens moeilijk. Regelmatig had hij te kampen met zware depressies wat leidde tot veel drugsgebruik, enkele zelfmoordpogingen en het bedreigen van zijn eigen vrouw met een jachtgeweer. Maar iedere winter was hij weer vol optimisme en repte hij van zijn comeback.
Er zijn er meerdere geweest, maar geen van allen echt succesvol, met uitzondering van een podiumplek in de Ronde van Vlaanderen van 2003. De Belgische wielerliefhebbers bleven echter in hem geloven. Ondanks zijn problemen bleef hij één van de populairste Belgische wielrenners van zijn tijd. 'GOD IS TERUG' kalkte men op de weg als hij weer eens een goede uitslag reed.

Maar de groten gaan vaak als eerst. In de herfst van 2009, tevens de herfst van zijn carrière, dompelde hij vele Belgische wielerliefhebbers in rouw wegens zijn overlijden. Zijn dood was weinig glamoureus. Na een nachtje met een prostituee overleed hij in een hotel in Senegal aan vermoedelijk een longembolie. Een onrustig en woelig leven eindigde op slechts 34-jarige leeftijd. Vandenbroucke kon de druk van het Belgische publiek en de weelde van zijn talent niet dragen. Het lijkt erop dat Frank Vandenbroucke het bij het rechte eind had als hij zei: 'Ik ben God niet.'

Als Domrenner kan je geheel gratis en vrijblijvend een offerte voor een fiets laten maken bij

Cycles Dupree

Al jarenlang de grootste sponsor en trouwste supporter

Jean Paul Dupree
Croeselaan 98
Utrecht
030 2932592

(van tevoren afspraak maken)

QUOTES

Jorik: "*Matthijs was gisteren 16e in de eerste etappe van de Omloop der Peel. Ben benieuwd naar morgen.*"
Arina: "*Wat is er dan?*"
Jorik: "*De tweede etappe...*"

Arina: "*Oh lekker, een krokadel*"

Loes: ***"Maar de Zeelandclassic, die is toch in Zeeland?"***

Jentzen: "*Ik zal nooit een vrouw pakken voor een goed doel*"

Maikel: *"Ben je klaar voor de Rosier?"*
Punt: ***"Ja ik ben wel klaar voor een Rosé"***

Arina: "*Maar... kan 'Wie is de mol' er ook uit?*"

Loes: "Ik doe ook wel dingen niet voor geld."

"Ik dacht dat mijn band leeg was, maar het bleken mijn benen te zijn"
Ruvar

Amber: *"Het gaat wel goed, zolang ik maar een wiel heb"*
Maikel: *"Komt dat ff goed uit, je hebt er 2"*

Ik ben sowieso wel vrij vaak onderwep van satire :D
Punt

Ruben staat verdekt opgesteld op een foto.
Amber: *"Die Ruben verschuilt zich ook overal achter..."*

Ons aller heilige voorzitter klapt weer eens uit de school...
Jentzen: "*....Arnold, Joost, Arthur....*"
Jorik: *"Ja...dan noem je ook wel een stel echte mannen...."*

Ruben: "*Het is nog best fris vandaag voor de eerste maandagtraining.*"
Jasper: *"Daar hebben die wijven minder last van met al dat vet.*
Die voelen niks van die kou."

QUOTES

Ruben: *"Dat je als mannen in het midden bij elkaar gaat fietsen omringd door de vrouwen. Net zoals bij pinguïns waar de dikke de kleintjes beschermen."*

Onderweg naar de Ardennen in de auto met Jorik:
"Is opa al aan boord?"
"Wel handig, nu kunnen we op een gehandicapten parkeerplaats staan!"

Tijdens het boodschappen doen voor het Ardennenkamp over de doos bananen:
"Het lijkt wel of we een aap ontvoerd hebben!"
Yohan: "Zit Berko erin??"

Amber: *"Heb jij het stuurbordje ook al gekregen van de Classico Giro?"*
Arina: *"Ja! Alleen waar moet je die dan aan bevestigen? Onder je zadel?!"*

Co van Beek Tweewielers

Uw Fietsenonderdelenspecialist

200 m² Fietsonderdelen
Accessoires - Fiets- en regenkleding -
Schoenen - Eenwielers

Bulls Racefietsen

Springweg 14-16
3511 VP Utrecht
030 - 231 99 33
info@covanbeek.nl

www.covanbeek.nl
www.bikepartsonline.nl
www.politiefiets.nl
www.olympicuniforms.nl